

12. 10. 2025 – Milovaný král!

1. čtení: 1Sam 19, 1-18a

Píseň: S331 – To já, ó Pane můj, půjdu, když mě posíláš

Základ kázání: 1Sam 19, 18b-24

Kázání: Milí shromáždění,

znovu a znovu a znovu se Saul snaží zabít Davida. Vlastně nikdo neví proč. Dost možná ani Saul sám. A znovu a znovu a znovu se o to Saul bude pokoušet dál. A David mu opakované pokusy o vraždu neoplatil ani jednou. Ani zneužívání manželské lásky. A to Saul *nevěděl*, že David byl již pomazán za krále. Za mašijacha – mesiáše.

V dnešním příběhu už se Saul svými záměry ani nijak netají. Dříve se pokoušel Davida zabít alespoň, když u toho nikdo nebyl. Když běsnil posedlý zlým duchem od Hospodina. Když ho právě David uklidňoval. Vysvobozoval.

Alespoň skrze posly se pokoušel Davida vmanipulovat do dojmů královské přízně sňatkem se svými dcerami. I s tou, která Davida milovala – aby ho o to snadněji mohl zabít. Tak strašné je lidské běsnění.

Které ale David *dokázal* uklidnit hraním na citaru i zlého ducha od Hospodina. Opakovaně. Však je dodnes považován za takřka jediného židovského krále, který je *příkladný*! Protože i svými rozhodnutími spíše mesiášským.

A tak Saul tentokrát už zcela veřejně plánuje likvidaci Davida se svými služebníky. Nikdo nic nenamítal. Vždyť je to přece král! Jenže Jónatan si Davida oblíbil – velice zamiloval. Tak Davidovi vše „nabonzoval.“ Ale dodnes je takové „bonzování“ ponižováno a uráženo už doma v rodině. I ve škole učiteli. Nebud’ „žalobníček“ – ale bez tebe bychom se o plánovaném zlu nedověděli.

Tak Jónatan svým „žalobníčkováním“ zachránil Davidovi život. Opět v protikladu k lidské přirozenosti.

Stejně jako se pokusil *přesvědčit* Saula o jeho *šílenství*. O tom, jak hluboce je zotročen zlým duchem – že to ani nevidí. Pokusil se Saula vysvobodit z jeho posedlosti. *Logickými* argumenty – oznámením faktů:

Vždyť David neprovedl nic zlého. Dokonce ty sám ses radoval, když porazil Goliáše. Riskoval kvůli tobě život.

Tak co šlíš?

I to je dnes zakazováno. Hlavně *ne* fakta. Argumenty. Skutečnost. Hlavně se pokusit přesvědčit ostatní pocity. Nátlakem. Aby si mysleli a cítili, co a jak chce tahle nebo tamta skupina. I v církvích. A dodnes takoví lidé nechápavě zírají, jak to, že to *nefunguje*. Když přece *moje* nebo *naše* pocity a dojmy jsou přece o tolik lepší, přednější, důležitější, *cennější* než ty vaše! Jak je tedy možné, že se nám nepodřizujete?

Ale Jónatanovo připomenutí skutečnosti, pravdy *fungovalo*. Vše se vrátilo „do starých kolejí.“ Saul se dokonce zavázal přísahou *věčnou* – „dokud bude naživu Hospodin.“ A David *uvěřil* Jónatanovi tuto Saulovu změnu! Kdo z nás by takto důvěřoval životem?

Tak hluboká láska byla mezi Jónatanem a Davidem!

A tak i nadále sedal na Saula zlý duch od Boha. Ale opět byl nablízku David, který ho zaháněl svou hudbou.

Jenže pak *už zase* vypukla válka. *Ještě pořád* Saul nezařídil pokoj a klid ani svým poddaným. Vždyť ani sám sobě. A *už zase* Saul *nešel* bojovat do války. Místo toho otráveně sedí na svém trůnu. Naštvanější a frustrovanější každým dnem.

A tak *už zase* zkusil připíchnout Davida kopím ke stěně. Vždyť právě David je mu stálou připomínkou vlastní slabosti, neschopnosti. Vládnout. Vést boje. Vítězit. Zajišťovat bezpečí svému lidu. Nebo alespoň přemáhat *vlastní* demony.

Tak jasně, že *David* je ten zlý darebák – a Saul přece ubohá oběť, že?

Ale napotřetí toho už měl i David dost. Až napotřetí utekl. Vzdal pokusy uklidnit, obrátit Saula. Přivést ho k rozumu. A utekl se schovat ke své manželce.

Tak *už zase* potřeboval mesiášský král *pomoc*! Nebýt Jónatana, už by byl mrtev. Teď stejně Míkal. A *do třetice* to bude Samuel. I Ježíš opakovaně vysílal své učedníky!

A i tentokrát jsou to Saulovy *děti*, kdo zachraňují Davida. Před svým otcem. Pro lásku, kterou chovali k Davidovi. I oni tím naplňují prastará slova Božího zjevení – Gn 2, 24-25. Odmítal ono pohanské „krev je hustší než voda.“ A upřednostnil své milované i před svou rodinou.

Tak i Míkal zachránila mesiášského, Bohem vyvoleného krále. Zachránila ho spuštěním z okna – jako kdysi prostitutka Rachab israelské zvědy! (Joz 2, 15) Jako později bude spouštěn také *Saul* – apoštol Pavel. (Sk 9, 25).

Tak má být komické, jak podivně to Saulovy strážce hlídaly Míkalin dům. Možná s tím Saulem zase tak moc *také* nesouhlasili... Dvojnásob, když viděli, že ani jeho syn Jónatan ani dcera Míkal... A že David je *vysvobozuje*. A Saul jen *běsní*.

Saul však nedal ani na ohrožení nebezpečnou nemocí. Měli přinést celou postel. A v ní Davida zabije sám. „Když něco chceš, udělej si to sám,“ že?

Jenže ani strážce „si nevšimly,“ že neunesou živé tělo ale kus šutru nebo dřeva. Spíše: *Nechtěly* si všimnout. Také Míkal se zachránila *lží*: David mi vyhrožoval zabitím. A ve svém šílenství na to Saul skočil – vždyť ten David je tak hrozný, že si *zaslouží* smrt. Tak jasně, že teď *vyhrožoval* dceři Míkal zabitím. David *musí* být alespoň tak hrozný, jako Saul!

Jak šílené je lidské běsnění.

A tak David utekl do *Rámy*. K Samuelovi. Už neměl, kam jinam. A možná tam měl utéct *v první řadě*. A Samuel Davida *přijal*. Ačkoli moc dobře věděl, že už pomazáním Davida riskoval život. Nyní se rozhodl ho chránit se vším všudy.

A Saul se očividně Samuela *bál*. Ačkoli teď chtěl zabít Davida sám v jeho posteli, ale do Rámy poslal *své posly*. K Samuelovi Saul *nepůjde*, pokud nebude muset. Vždyť Samuel bez cavyků *rozsekal na kousky* amáleckého krále Agaga. Zcela veřejně. Zatímco ho právě Saul zajal – a měl tedy chránit. *Tak* nebezpečný byl Samuel pro Saula.

Jenže první poslové se *nevrátili*. Zůstali v Rámě. V „prorockém“ vytržení. Ale zatímco u sebe doma se chopil akce hned, k Samuelovi poslal Saul *znovu* své posly. Jistě *to samé* ve *stejně* situace přinese *odlišné* výsledky! To je jedna z definic šílenství...

Tak „*do třetice přece* všeho dobrého“ – poslal *zase* posly. Vždyť jak mu to vyšlo tolikrát před tím, že? A stejně pak i se *Saulem* samotným. I na běsnícím, šíleném Saulovi, který chtěl opakovaně zavraždit Bohem vyvoleného krále, spočinul *Duch Boží*. Který tak snadno přemohl *zlého ducha od Hospodina*. Až se *král* Saul zcela svlékl. A byl takto nahý viděn ve vytržení na veřejnosti. Až je s podivem, že právě Míkal se bude za mnohem mírnější podobu stejného zlobit na Davida (2Sam 6, 16+20).

A divil se i lid: Takže Saul *je* mezi proroky? Když je v extatickém, euforickém vytržení? Když je nahatý? Když něco blábolí, žvatlá, poskakuje nebo ztuhle leží?

Když chce opakovaně zavraždit Davida? Když nezvládá *ani svého* zlého ducha?

Když Samuelovo prorokování se takto neprojevovalo *nikdy*?

Ale kdo by si všímal takových „detailů,“ že? Když můžeme měnit fakta tak, aby odpovídala našim představám. I o „proroctvích.“ A tak *ignorovat*, co se nám nehodí – i v Božím zjevení, slovech, činech. Nakonec stejné přece udělal i král – Saul!

Který si znovu už si za Samuelem přijít *netroufl*. Ani se mu mstít za ochranu „nepřítele státu“ Davida. Tak když tak „významný“ a „důležitý“ člověk může jednat, ba už myslet a mluvit, zcela zrádně, podvodně, ulhaně – tak můžeme i my!

Hle, i to trvá dodnes.

Místo aby lidé viděli milost Boží. Tolik ochrany, tolik oslabování špatných důsledků také *našich vlastních* rozhodnutí! Jenže právě v tom falšování reality to máme za *svou* moudrost, zdatnost, šikovnost – kdepak za Boží milost.

Tak dělají i křesťané znovu a znovu stejné. Jako šílicí Saul. A očekávají *odlišné* výsledky po *stejném* jednání. Uvnitř své duše. Vůči Bohu. Doma. V práci. V církvi. Vůči světu. Ale *překvapivě* jsou důsledky stejných činů stejné. Jako u šíleného, běsnícího Saula. Vždyť to je asi nejběžnější definice šílenství!

Ale nedělá Bůh také pořád dokola to samé? Není tedy Bůh *stejně* šílený?

Není. Protože Boží přináší *stále stejné* důsledky – a plánované! Víc a víc lidí se napříč tisíciletími přiznává k němu jako k Bohu. Tak i my máme *dělat stále stejné* – jen to musí být *to, co dělá Bůh*. Vytrvale. Věrně. Zvěstovat pravdu – Boží činy. Ne vlastní pocity, zážitky, dojmy, názory.

Činit milosrdenství a dobro. Jako i Jónatan a Míkal a David. Třeba i navzdory našim nejbližším. Nebo vládům. Činit milosrdenství lásky třeba i nepřátelům. A *pak* se bude přiznávat víc a víc lidí k Hospodinu Bohu.

Protože Hospodin Bůh k lidem.

Amen

Píseň: EZ635 – Tvá, Pane, láska